

กรรมฐานรักษาโรคหอบหืด

พระชนนศ หิตกาโม

R9013

เมื่อประมาณวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ อาตมาซึ่งในขณะนั้นยังอยู่ในเพศฆราวาส ได้มีโอกาสเข้ามาฝึกวิปัสสนากรรมฐานถือศีลแปด ที่สำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดอัมพวันอยู่ ๑๑ วัน เพราะโยมอาตมาผู้หนึ่งของอาตมาได้ชักชวนมาเพื่อให้รักษาโรคประจำตัวของอาตมา ที่ทำให้ต้องทนทุกข์ทรมานมาเป็นเวลาถึง ๔ ปี โรคนี้คือ **โรคหอบหืด**

อาตมาพยายามรักษาทุกวิถีทาง ทั้งยาแผนปัจจุบันและยาแผนโบราณ ทั้งยาจีนและยาไทย อาตมาทดลองรักษาามาหมดแล้ว แต่อาการของโรคก็ไม่ดีขึ้นเลย กลับทรุดหนักลงเรื่อย ๆ จนถึงขั้นทำให้ต้องเข้าห้องไอซียูเมื่อปี ๒๕๓๖ อยู่หลายครั้ง (ประมาณ ๓ ครั้ง) และเปลี่ยนโรงพยาบาลอยู่หลายแห่ง เอกซเรย์รักษาโรคอยู่หลายหน (ประมาณ ๑๐ ครั้ง) ก็ปรากฏว่าไม่เคยพบเห็นอะไรที่ผิดปกติ แต่หมอก็ไม่สามารถหาวิธีที่จะรักษาโรคร้ายนี้ได้

ทุกวันประมาณตี ๑ ถึงตี ๒ อาตมาต้องลุกขึ้นมาพ่นยาเพื่อขยายหลอดลม และทานยาควบคุมอยู่เสมอ ไม่สามารถหยุดทานยาได้ หยุดทานยาเมื่อไรอาการกำเริบเมื่อนั้น และถ้าบางคืนยาไม่สามารถรักษาได้ ตอนเช้าก็ต้องไปฉีดยารักษาอีก อาตมาต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ตลอดมา จนไม่มีกำลังใจ ท้อแท้ต่อชีวิต และคิดว่าคงอีกยาวนานกว่าที่จะได้รักษาโรคนี้ได้ หรืออาจจะไม่มีทางรักษาให้หายได้เลย

จนกระทั่งโยมอาตมาของอาตมาซึ่งเป็นลูกศิษย์ของ หลวงพ่อจรรย์ ได้พยายามชักชวนอาตมาให้มาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่กรรมที่ตัวเองได้สร้างไว้แต่ในครั้งอดีต เพื่อว่ามีบุญกุศลเพียงพอจะได้ช่วยให้อาการป่วยเรื้อรังนี้ทุเลาลงได้ โยมอาตมาพยายามชวนอาตมาเป็นเวลา ๑ ปี จึงทำให้อาตมายอมมาปฏิบัติธรรม

เมื่ออาตมาเข้ามาปฏิบัติแล้ว ก็พยายามปฏิบัติตามที่อาจารย์ผู้สอนแนะนำ ตอนแรกตั้งใจว่าจะอยู่เพียง ๔ วัน แต่เมื่อผ่านพ้นไปแล้ว ก็ปรากฏว่าอาการของอาตมาดีขึ้น โดยปกติตอนกลางคืนต้องพ่นยา แต่ในคืนนั้นอาตมาไม่ต้องพ่นยาก็อยู่ได้ ตื่นขึ้นมาก็รู้สึกปลอดโปร่งโล่งไปหมด ก็มีกำลังใจและมั่นใจในการปฏิบัติมากขึ้น จึงไปขอแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ผู้รับลงทะเบียนว่าจะขออยู่ต่ออีก ๗ วัน

ขณะที่อยู่ในช่วงการปฏิบัตินั้น มีโอกาสได้ฟังธรรมจากคำสอนของหลวงพ่อ ทำให้อาตมามีจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า จึงคิดว่าจะอุปสมบทที่วัดอัมพวัน จนเมื่ออาตมาลาศีลเรียบร้อยแล้ว จึงมุ่งไปขอสมัครบวชในวันลาศีลนั้นเลย

อาตมาได้บวชเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ และตั้งใจจะบวช ๓ เดือน แต่เมื่อบวชได้ครบ ๑ เดือน ก็ปรากฏว่าพระเพื่อนที่บวชรุ่นเดียวกัน จำนวน ๑๕ องค์ ก็คิดจะขอลาบวช จึงเข้าไปพบหลวงพ่อบุญเพื่อขอลา และขอโอวาทเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตในเพศฆราวาสต่อไป อาตมาจึงได้ตามไปฟังในวันนั้นด้วย

คืนนั้นอาตมาจำได้แม่นยำ เพราะต้องนั่งรอหลวงพ่อดังแต่เวลา ๓ หุ้ม แต่หลวงพ่อก็ภารกิจเร่งด่วน และสำคัญที่จะต้องทำให้เรียบร้อยเสียก่อน จึงลงมาพบได้ก็เมื่อเวลาประมาณตี ๑ ครึ่ง หลวงพ่อกำหนดให้พร และให้โอวาทอยู่นานจนเวลาล่วงเลยไปถึงประมาณตี ๒ กว่าอาตมาก็รู้สึกว้าโรคืดหอบกำลังจะกำเริบอย่างรุนแรง เพราะว่าแน่นหน้าอกไปหมด หายใจไม่ออก เหงื่อก็ออกท่วมตัว ทั้ง ๆ ที่คืนนั้นอากาศเย็น อาตมาพยายามฝืนฟังธรรมะของหลวงพ่อบุญ แต่มันก็ไม่สามารถทนได้ อาการหืดหอบได้รุนแรงขึ้นมาก หลวงพ่อบุญจึงรีบให้ลูกศิษย์ที่อยู่ใกล้เคียงท่านไปนำยามมาให้ อาตมาจึงค่อยคลายจากอาการทุรนทุราย

เมื่ออาการดีขึ้นแล้ว หลวงพ่อบุญจึงบอกกับอาตมาว่าโรคที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เป็นโรคของกฎแห่งกรรม ยาที่ท่านให้หรือจะไปรักษาอย่างไรก็ไม่สามารถจะรักษาให้หายได้ นอกเสียจากจะปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพื่อรักษาตัวเอง เป็นหนทางเดียวเท่านั้น หลวงพ่อบุญจึงส่งให้เข้าเก็บอารมณ์เป็นเวลา ๗ วัน ณ ห้องเก็บอารมณ์เขตสวนป่าภาวนา

จากวันนั้นอาการต่าง ๆ ของอาตมาก็เริ่มดีขึ้น ยาที่ใช้ก็สามารถลดจำนวนลงได้เรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุดเมื่อออกพรรษาแล้ว ๑๐ วัน อาการของโรคหืดหอบที่หมอไม่รักษาให้หายได้ กลับหายได้ด้วย การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน อาตมาไม่ต้องพ่นยา ไม่ต้องทานยา และไม่ต้องทุรนทุรายอีกแล้ว

ปัจจุบันนี้อาตมาซึ่งในในการปฏิบัติธรรม ที่สามารถแก้ไขกฎแห่งกรรมของอาตมา และรักษาโรคที่ทำให้ต้องทรมาณอยู่เป็นเวลาถึง ๔ ปีให้หายได้ และเพราะบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของหลวงพ่อบุญ ท่านได้ให้ทางแห่งแสงสว่างที่ถูกต้องแก่อาตมา อาตมาจะขอรับใช้หลวงพ่อบุญจนกว่าจะหมดบุญวาสนาที่จะอยู่ในเพศอันสูงส่งนี้ได้